

ငိုနေတဲ့ငါ့မှာ

အိုဝေး

ဤကျမ်း၌
မြေ၏ တေးသွားဖြင့်
ကောင်းကင်သည် ကတော်မူလေ၏။

(i)

ယူကလစ်ပင်တွေရဲ့ ခေါင်းမှာ တစ်တီတူးငှက်ကလေးတွေလည်း
နားမနေတော့ပါဘူး။ သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးတွေသာ မြေမှာ တလိမ့်
လိမ့် လွင့်လို့ နေပါသည်။ ။

အဲဒီနေ့ဟာ ကျောင်းနောက်ဆုံးနေ့ပေါ့။

အဲဒီနေ့မှာ ပဲ ခေါင်းလောင်းကလေးတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ နင့်
ကို ငါတွေ့ခဲ့တာလေ။

‘ဟေ့ ... ဟေ့ ... အဲဒါ ဘာလုပ်မလို့ လဲ’

ကမ်းလက်စလက်ကလေး တွန့်သွားတယ်။ ပြီးတော့
လည်ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။ ကျောင်းဆောင်အပေါ်ထပ်က ဝရန်တာ လ
က်ရမ်းပေါ်တက်ပြီး ခေါင်းမိုးအစွန်မှာ ချည်ထားတဲ့ ခေါင်းလောင်းလေး
ကို လက်လှမ်းနေတာလေ။

‘ငါ ... ငါက နှုတ်ဆက်မလို့ ပါ’

ကြောင်တက်တက်လေး ပြန်ဖြေတဲ့ နင့်မျက်လုံးလေးတွေက ဝိုင်းနေ

တယ်။ ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို သပ်တင်ရင်း . . .

‘ဘာကိုနှုတ်ဆက်မလို့ လဲ’

လို့ ငါက ပြန်မေးတော့ နင်က ဝရန်တာပေါ်မှာ ပဲ ကန့်လန့်ကလေးရ ပ်ရင်း . . .

‘ဒီနေ့ ကျောင်းနောက်ဆုံးနေ့မို့လား။ ဆရာမတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ရတယ်လေ။ ဒီလိုပဲ ငါတို့ ကို ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း အချိန်မှန်အချက်ပြနေတဲ့ ခေါင်းလောင်းကြီးကိုလည်း နှုတ်ဆက်သင့်တယ်မို့လား’

‘. . .’

‘အဲဒါကြောင့် ငါက ခေါင်းလောင်းကြီးကို လက်တွဲနှုတ်ဆက်မလို့ ပါ’

‘ဟွန်း . . . ခေါင်းလောင်းကြီးကိုများ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရမယ်လို့ ငါဖြင့် တွေးတောင်မတွေးဖူးဘူး။ တကယ်တော့ နင်က ခေါင်းလောင်းကြီးကို ကိုယ့်လက်နဲ့ ကိုယ်တိုင်ခေါက်ပြီး အဲဒီခေါင်း လောင်းကြီးက ထွက်လာတဲ့ အသံကို နားထောင်ချင်နေတာပါ။ ဟုတ်တ ယ်မို့လား။’

ငါက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေပေးလိုက်တော့ နင်က ခေါင်းလော င်းကြီးကို ခေါက်တယ်လေ။ ဒေါင် . . .ဒေါင် . . .ဒေါင် . . . ဆိုတဲ့ ခေါင်း လောင်းသံက နွေဦးရာသီဝတ်မှုန်ကလေးတွေနဲ့ ရနံ့လွင့်သံလိုပဲ။ ချိုမြိန် သင်း . . . နေတယ်။

‘နင်ပြီးရင် ငါလည်း နှုတ်ဆက်ဦးမယ်’

ဆိုပြီး ငါလည်း ဝရန်တာပေါ် တက်လိုက်တယ်။ နင်ကတော့ ဝရန်

တာအောက်ကို ပြန်ခုန်ဆင်းသွားတယ်။

ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ငါထိုးတဲ့ ခေါင်းလောင်းသံကျတော့ နည်းနည်းညံနေသလိုပဲ။ အဝေးက အနက်ရောင်ငှက်တွေ ထပျံသွားသလို မျိုးတောင် ငါမြင်နေမိသေးတယ်။

ခေါင်းလောင်းခေါက်ပြီး ငါလှည့်ပြီးပြီလို့ လုပ်တော့ နင်က မရှိတော့ဘူးလေ။

(n)

‘အယ် . . . အယ် . . .’

ငါ ပူဖောင်းမှုတ်နေတော့လည်း အနားကို နင်ရောက်လာခဲ့ပြန်တယ်။

မိုးပေါ်တက်သွားတဲ့ ဆပ်ပြာပူဖောင်းတွေကို လက်ညှိုးနဲ့ လိုက်ထိုးကြည့်ပြီး နင်အံ့သြနေခဲ့တယ်လေ။

‘ဘာလို့ အပေါ်တက်သွားပါလိမ့်?’

မေးသလိုလိုလည်း ရေရွတ်လာတယ်။

‘ကြမ်းပြင်ကပူတော့ အငွေ့တွေထွက်နေတာဟ။ အဲဒီအငွေ့လေးတွေနဲ့ တွန်းပါသွားလို့ ပူဖောင်းလေးတွေ အပေါ်တက်သွားတာ?’

ငါက ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးလို့ ပြောပြမိတော့လည်း နင်က မျက်မှောင်ကြဲတဲသွားတယ်။ ပြီး . . . နှုတ်ခမ်းလည်း စူသွားတယ်။

‘ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပဲနဲ့ တဲ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဆို။ ငါ ဖတ်ဖူးတယ်’

‘လာလျှောက်ပြောမနေနဲ့ ဟေ့ မယုံဘူး’

တော်တော်အငြင်းသန်တဲ့ ကောင်မလေးပဲလို့ ငါ့စိတ်ထဲက ပြောမိသေးတယ်။

‘ပြကြည့် . . .။ နင်ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် ငါ့ကိုယ်တိုင်မှုတ်ကြည့်မယ်’

သိသားပဲ။ သူမှုတ်ချင်လို့ ဉာဏ်များ နေတယ်ဆိုတာ။ နင် မှုတ်ကြည့်တော့လည်း ဆပ်ပြာပူဖောင်းလေးတွေက အပေါ်ကို တရွေ့ရွေ့တက်သွားတာပဲလေ။

‘အယ် . . .အယ် . . .’

နဲ့ အံ့သြနေပြန်သေးတယ်။

နောက်တစ်ခါ ထပ်မှုတ်ကြည့်ဖို့ လုပ်တော့ နင့်သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာပြီး နင့်ကို ပြန်ခေါ်သွားတယ်လေ။

ငါကတော့ နင်ချန်ခဲ့တဲ့ လေထဲက ဆပ်ပြာပူဖောင်းလေးတွေကို စိတ်ကူးနဲ့ လိုက်သိမ်းဆည်းနေမိတယ်။

* * *

(t)

မြူဝေချိန်အမှတ်တရတွေထဲမှာ အဲဒီညနေခင်းဟာ အလှပဆုံးပေါ့။

မောင်းသူမရှိတဲ့ မြင်းလှည်းကြီးနံဘေးမှာ နင်ရပ်နေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ လက်ထဲက မြက်တွေနဲ့ မြင်းကြီးကို အတင်းထိုးကျွေးနေခဲ့တယ်။ မြင်းကြီးကလည်း ဗိုက်မဆာလို့ ထင်ပါတယ်။ ခေါင်းကြီး ဟိုလှည့်ဒီလှည့်နဲ့ နင်ကျွေးတဲ့ မြက်တွေကို မစားမိအောင် ရှောင်နေတယ်လေ။

‘စားပါ မြင်းကြီးရဲ့ ။ နင်စားနေကျ မြက်တွေပဲကို’

မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ငါတောင် နင့်စကားကိုကြားပြီး ရယ်ချင်သွားသေးတယ်။ ဟာဟာ . . .မြင်းကိုများ လူစကားသွားပြောလို့ ရူးပါ့။

မြင်းကြီးက တစ်ကိုက်တောင်မစားဘဲ ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေဆဲ။ နင်ကလည်း မြက်ပင်ရှည်ကြီးတွေကို အတင်းထိုးကျွေးနေဆဲလေ။

အဲဒီလို အတင်းထိုးကျွေးရင်း မြက်ပင်တစ်ပင်က မြင်းကြီးရဲ့ နှာခေါင်းထဲကို ထိုးဝင်သွားတယ်ထင်ပါတယ်။ နှာမွှန်သွားပြီး မြင်းကြီးက ထဟီကဆုန်ပေါက်တော့တယ်။

‘အား . . .’

နင် လန့်ပြီးအော်လို့ ငါ အမြန်ပြေးဝင်သွားလိုက်တယ်။ မြင်းကြီးနဲ့ ဝေးအောင် နင့်ကိုငါ ဆွဲကယ်လိုက်ရတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုငါတော့ မကယ်လိုက်နိုင်ဘူး။ မြင်းကြီးကဆုန်ပေါက်ရာက ပြန်ကျလာတဲ့ ခွာတစ်

ဖက်ကာ ငါ့လက်ကို ပေါက်မိတယ်။

‘အား . . .’

ငါ့လက်နာလိုက်တာ။

‘ဟာ . . . ပြစ်မိ၊ ပြစ်မိ နင့်လက် . . .’

စိုးရိမ်တကြီး ငါ့လက်ကို နင်ယူကြည့်ရှာပါတယ်။

‘အရမ်းနာသွားတာမို့လား’

‘ဟင့်အင်း . . . သိပ်မနာပါဘူး’

ငါ လိမ်ပြောလိုက်လို့ နင့်စိုးရိမ်စိတ်လျော့သွားပေမယ့်
စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်နေသေးတယ်မို့လား။

ငါ့လက်ချောင်းလေးတွေကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ဆုပ်ထွေးပေးပြီး . . .

‘လက်တွေကို သတိထား။ လက်ချောင်းလေးတွေ မရှိရင် ကလို့ မရ
တော့ဘူး’ တဲ့ ။

* * *

(r)

နင်နဲ့ ငါ ဘောလုံးကွင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ လည်း ဆုံဖူးတယ်နော်။ က
စားကျောင်းဆင်းလို့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ပြေးလွှားဆော့ကစား
နေချိန်ပေါ့။

‘တူးဖိုး . . . တူးဖိုး’

အဲဒီလိုအော်ပြီး လေစကြာလေးကိုင်လို့ ငါ့ရှေ့က ဖြတ်ပြေးသွားတ
ယ်လေ။ ငါက နားမလည်လို့ နင်နဲ့ အတူ လိုက်ပြေးပြီး မေးမိပါရော။

‘ဟေ့ . . . တူဖိုးဆိုတာဘာလဲ’

‘ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့’

ဆိုပြီး နင်ဆက်ပြေးတယ်။ ငါက သိချင်စိတ်နဲ့ ဆိုတော့ ဆက်လိုက်ရပြန်ရော။

‘တူဖိုးဆိုတာ ဘာလဲဟ ပြောပြစမ်းပါ’

‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလိုအော်ပစ်ချင်လို့ အော်ပစ်လိုက်တာဟာ ဘာဖြစ်လဲ’ တဲ့ ။

ငါအဲဒီကတည်းက သတိထားမိပြီးသားပါ။ နင်ဟာ စိတ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖွင့်ထားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဆိုတာကိုပေါ့။

အဲဒီမှာ ငါကလည်း အားကျမခံ နင်ရှေ့ကနေအော်ပြီး ဖြတ်ပြေးပြလိုက်တာပေါ့။

‘တို့ ဟူး . . . တို့ ဟူး’

‘ဟင် . . .’

နင်ကြောင်သွားတယ်လေ၊ ငါ့နောက်ကို ပြေးလိုက် လာပြီး . . .

‘နင် ဘာတွေလျှောက်အော်နေတာလဲ’

‘ဘာဖြစ်လဲ။ ငါ စားချင်တာ ငါအော်တာဟာ။ တို့ ဟူး . . . တို့ ဟူး . .

’

နင် ဆလံပေးပြီး ကျန်ခဲ့ရရောမို့လား။

ဟား . . . ဟား . . . ။

(၀)

မွေးနီဟာ ငါအချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် ပေါ့။ အကျင့်ဆိုးလေးတွေရှိပေမယ့် ငါ့ကို သိပ်ချစ်ရှာတယ်။ သူ့ကြောင့် ပဲ နင့်နာမည်ကို သိခဲ့ရတာလေ။

အဲ့ဒီတုန်းက ငါတို့ တွေ သိပ်မငယ်တော့ဘူးနော်။ နဝမတန်း စာသင် နှစ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီ။ အချိန်ကတော့ ဆရာကန်တော့ပွဲတစ်ခုမှာ နော်။

ကျောင်းဟောခန်းမကြီးကတော့ သူ့ဗိုက်ထဲကို ကျောင်းသားတွေ အ များကြီးထည့်ထားရလို့ အစာမကြေဖြစ်နေတဲ့ ပုံပဲ။

လူတွေကျပ်ညပ်နေတဲ့ ကြားကာ ဆရာတွေကို ကန်တော့ရတယ်။ လက်အုပ်ကလေးတွေ ချီပြီး ကုန်းကန်တော့ကြတုန်း။

‘ဟဟ . . . ’

ဆိုပြီး မွေးနီက တီကောင်ဓာတ်လိုက်သလို တစ်ကိုယ်လုံးတွန့်တက်ပြီး ထအော်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့နောက်က ကော င်မလေးကို လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

‘နင် . . . နင်ဘာလို့ ငါ့ဖင်ကို လက်နဲ့ လာပုတ်တာလဲ’

ကောင်မလေး မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ မွေးနီရဲ့ အပြောကြောင့် ရှက် ကြောင်ကြောင်လေး ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးမှ . . .

‘ငါ . . . ငါက နင့်ကို ဘာလို့ အဲ့ဒီလိုလုပ်ရမှာ လဲ။ ဆရာကန်တော့ပြီး လက်ပြန်ရုပ်လိုက်လို့ ထိသွားတာပဲကို ’

ဟုတ်သားပဲ။ လူတွေက ဖြတ်ကျပ်နေတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယော က် လွတ်အောင်ကန်တော့ဖို့ မရဘူးလေ။ ထိမိခိုက်မိတော့ ရှိမှာ ပေါ့။ ဒါ

ပေမဲ့ မွေးနီက အထက်စီးကပဲ . . .

‘ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ။ ဟွန်း....’

ဆိုပြီး လုပ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ပြောပေါက်ကတော့ ကောင်မလေးကပဲ သူ့ကို အသားယူချင်တာလိုလို။

မွေးနီက ရှေ့ပြန်လှည့်လာတော့ ငါ့ကိုလက်တို့ ပြီး တိုးတိုးပြောတယ်။

‘ခုနက ငါရစ်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ဘေးကကောင်မလေးကို တွေ့လား’

‘ဟင့်အင်း . . . မကြည့်မိလိုက်ဘူး’

‘မကြည့်မိရင် အခု ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကွာ’

ငါ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ . . .။ ငါ တွေ့လိုက်ရတာပေါ့။ နင့်ကိုလေ။ နင် သိပ်လှတာပဲ။ ငါ့ခေါင်းပြန်လှည့်လာတော့မှ မွေးနီက

‘အခုတလော ဆရာမတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရှိနေတာ သူပေါ့ကွ။ (B) တန်းက စာအရမ်းတော်တဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာလေ။ နာမည်က ယဉ်ယဉ်တဲ့’

‘ယဉ်ယဉ်’

ငါ ရေရွတ်မိတယ်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ကြိမ်လည်း နင်ရှိရာလှည့်ကြည့်ချင်နေတယ်။ ရှေ့မှာ ဗိုက်ပူပူနဲ့ ဆရာကြီးက မိန့်ခွန်းပြောနေခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ။

(d)

တစ်ခါတုန်းက ရောမအင်ပါယာကြီးနဲ့ အခုမီးလောင်နေတဲ့ ပြောင်း
ခင်းကြီးဟာ ဆွေမျိုးတော်ချင်လည်း တော်မှာ ပေါ့။

ကျောင်းအနောက်ဘက်က ပြောင်းခင်းကြီးမှာ မီးတွေတဟု န်းဟု
န်းလောင်နေပါတယ်။ ဘာရယ်ကြောင့် လောင်တာမှန်း မသိပေမယ့်
ကျောင်းဆင်းချိန်မို့ လူတွေလည်း ရှုပ်ထွေးဝိုင်းအုံကြည့်လို့ ပေါ့။

လေတစ်ချက် ဝှေ့လိုက်တော့ မီးတောက်ကြီးဟာ အိမ်နဲ့ လူတွေ
ယိမ်းကွေ့လာတယ်။

‘ဟာ . . . ဟာ . . . ပြေး . . . ပြေး . . .’

ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ လူတွေပြေးကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ . . .

နင်မပြေးဘူး။

ဟုတ်တယ်။ နင် မီးတောက်ကြီးကနေ ထိုးထိုးချွန်ချွန် ထွက်လာတဲ့
မီးညွန့်လက်တံတွေကို ဝံ့ဝံ့စားစား ငေးနေတယ်။ မော်ဒန်ပန်းချီကားတ
စ်ချပ်ကို ကြည့်သလိုမျိုးလည်း လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ဘောင်ခတ်ပြီး
စူးစူးရဲရဲကြည့်နေတယ်။

ပြီးတော့ ဘေးကိုလည်း မကြည့်ဘဲ။

‘လှလိုက်တာ သက်သက်ရာ။ (jazz) အကသမားတစ်ယောက် လာက၊ပြနေသလိုပဲ’

ပြောချင်ရာပြောပြီးမှ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နင် လန့်သွားတယ်လေ။

‘ဟင် . . . သက်သက်လည်း မဟုတ်ဘူး’

ငါကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးစေ့စေ့ ကြည့်နေလိုက်တယ်။

‘သက်သက်ကော’

‘နင့်သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး မီးလောင်မှာ ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးသွားတာဖြင့် ကြာလှပြီ’

‘ဟင် . . .’

အူကြောင်ကြောင် ပုံစံလေးနဲ့ ပဲ ရှက်ရှက်နဲ့ နင်ထွက်သွားပါရော။ ငါကတော့ မီးတောက်ကြီးကို ဆက်ငေးနေလိုက်တယ်။ မီးတောက်ကြီးက ဉာဏ်ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်လိုမျိုး ငါ့ကို ခံတွင်းဟပြနေတယ်။

* * *

(၁)

နင်နဲ့ ငါ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက် ဥယျာဉ်ကလေးထဲမှာ မကြာခဏ တွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်နော်။

ဥယျာဉ်ကလေးထဲမှာ နည်းနည်းကျယ်ဝန်းတဲ့ ရေကန်လေးတစ်ကန် ရှိတယ်။ အဲ့ဒီရေကန်လေး အလယ်မှာ တော့ လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေတဲ့ သူရဲကောင်းကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ရှိတယ်။ အဲ့ဒီကျောက်ရုပ်ကြီးကို

လက်ညှိုးထိုးပြီး နင်ကပြောတယ်လေ။

‘ကျောက်ရုပ်ကြီးကလည်း အစုတ်ကြီး’ တဲ့ ။

အဲဒီရေ က နံ့ထဲမဲ့ပဲ ရေမထွက်တော့တဲ့
ရေပန်းကလေးတစ်ခုလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီရေပန်းကလေးကိုလည်း လ
က်ညှိုးနဲ့ ညွှန်ပြီး ...

‘ရေပန်းကြီးကလည်း အစုတ်ပဲ’ တဲ့ ။

အနီးနားမှာ မီးမလင်းတော့တဲ့ မီးတိုင်ပုလေးတစ်ခုလည်း ရှိနေပြန်
တယ်။ အဲဒါလေးကိုလည်း လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးပြန်ပြီး ...

‘မီးတိုင်ကြီးကလည်း စုတ်တာပဲ’ တဲ့ ။

နောက်ဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မာန်ဝင့်ပြီး ...

‘ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒီလိုဆို ဥယျာဉ်လေးထဲမှာ အကောင်းဆိုလို့ နင်နဲ့
ငါပဲ ရှိတော့တယ်နော်’ တဲ့ ။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြောပြီး ပြုံးလို့ ကျေနပ်နေခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ ယဉ်ရယ် ... ငါ့ဘဝကလည်း အစုတ်ကြီးပါပဲ။ ငါ အဲ
ဒီလို စိတ်ထဲကညည်းနေတုန်း ငါကပြောလာတယ်လေ။ အဆိုအမိန့်တ
စ်ခုကို ရေရွတ်တဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ပေါ့။

‘အင်း . . . အဟောင်းအစုတ်တွေဟာ အကောင်းအသစ်တွေရဲ့
ကျမ်းစာအုပ်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်နော်’ တဲ့ ။

* * *

(C)

‘ယဉ် နင်ငါ့ကို ကိန္နရာမလေးလို ကပြပါလား’

‘ဟင် ...’

ငါတောင်းဆိုတာကို နင်က အံ့သြသလို ကြည့်တယ်လေ။ ပြီးတော့
ဝါးခနဲထရယ်ပါတော့တယ်။ အရယ်ဆုံးတော့မှ ...

‘ဘာကိန္နရာမလေးလဲ?’

‘ကိန္နရီကိန္နရာမောင်နှံထဲက ကိန္နရာမလေးကို ပြောတာလေ’

‘အဟား ... ဟား’

အားရပါးရ ထပ်ရယ်ပြန်သည် ။ ပြီးမှ အရူး ... တဲ့ ။

‘ကိန္နရာဆိုတာ အမ, မဟုတ်ဘူး တဲ့ ။ အထီးတဲ့’

‘အမ်’

ငါလည်း သိမှ မသိဘဲကိုး။ ကြားဖူးတာနဲ့ ပြောကြည့်တာပဲကိုး။

‘ကဲ ... ဒါဆို ကိန္နရီမလေးလို ကပြဟာ’

‘ဟင့်အင်း ... မကချင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဟဲ ... ဟဲ ... ဒီနေ့ ငါဝမ်းသွားနေလို့ ’ တဲ့ လေ။

ယဉ်ရယ် ... ။ နင့်ရဲ့ ဝမ်းသွားနေတဲ့ မျက်နှာကလေးကလည်း ဝင်း
မှုန့်မှုန့်လေးနဲ့ ချစ်စရာလေးပါလား။ ဆောင်းရာသီတစ်ခုရဲ့
အိမ်တံစက်မြိတ်မှာ တွဲလောင်းကလေးအိပ်နေတဲ့ (၆၀) ဝပ်မီးလုံးလေး
လိုပဲ။

ငါ အဲ့ဒီလိုမြင်မိတယ်။

(t)

‘နင် ဝက်ဇ်အက, ကိုသိလား’

‘ဝက်တွေက ကလို့ လားဟ’

ယဉ် နှုတ်ခမ်းလေး နည်းနည်းထော်သွားတယ်။ ပြီးမှ အသံဆတ်ဆတ်ကလေးနဲ့...

‘ဒဗလျူ၊ အေ၊ အယ်လ်၊ တို၊ ဇက် (waltz) ဝက်ဇ် ဆိုတဲ့ အကကို ပြောတာဟဲ့’

နင်ကမှ ရှင်းရှင်းမပြောဘဲ ကောင်မစုတ်လေးရဲ့ ။

‘ဟင့်အင်း... ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး’

(waltz) အကဆိုတာ Austria နိုင်ငံက စတင်တဲ့ အကဖြစ်ပြီး နပိုလီယံခေတ်အပြီးမှာ ပိုနာမည်ကြီးလာတဲ့ အကဖြစ်ကြောင်း နင်ကရှင်းပြတော့တယ်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ခန်းမကြီးတွေထဲမှာ နီးကပ်ပွေ့ဖက်ပြီး ကရတဲ့ စုံတွဲအကဖြစ်ကြောင်းတွေကောပေါ့။

ပြီးတော့ ပါရာဂွေးနိုင်ငံကထုတ်တဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းလေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြ လာပြီး...

‘ဒီအကကိုတော့ သိမှာ ပေါ့’

ငါလည်း တံဆိပ်ခေါင်းလေးကို ကြည့်လိုက်တယ်။

‘အင်း... ဒါတော့သိတယ်။ ဒါဘဲလေး (ballet) အကပဲ’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်။ အဲ့ဒီအကကို ကြိုက်လား’

‘ဟာ . . . ကြိုက်တာပေါ့။ အရမ်းကြိုက်တယ်’

ငါက အငမ်းမရပြောတော့ နင်က စူးစူးလေးကြည့်လာတယ်။

‘ဘာလို့ ကြိုက်တာလဲ ပြောပါဦး’

‘အဲ့ဒီဘဲလေး ကချေသည် တွေ ကရင်ဝတ်တဲ့ . . .’

‘’

‘ဂါဝန်လေးတွေက တိုတိုလေးမို့’

‘နာဘူး’

ဆိုပြီး ‘အုံးခနဲ’ ထုပါတော့တယ်။

အဲ့ဒီလို ထုလိုက်လို့ ပဲလား မသိပါဘူး။ ရုတ်တရက် ငါ ချောင်းတွေ တဟွတ်ဟွတ် ထဆိုးလာရော။ အဲ့ဒီတော့လည်း နင့်မျက်နှာလေးက မကောင်းတော့ဘူး။ ငါ့ကျောကုန်းကို ပြန်သပ်ပေးပြီး ‘ပိုင်ရယ်’ လို့ အသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ညည်းတွားရှာတယ်။

ငါ့ကို သနားနေတာလား ယဉ်ရယ်။

* * *